

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 35C/311/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316214025
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Dojčánová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2017:2316214025.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní pred sudkyňou Mgr. Zuzanou Dojčánovou, v právnej veci žalobcov: 1. Ľ. Š., nar. X.X.XXXX, bytom Š. Č.. XXXX, XXX XX Š., 2. A. Š., nar. XX.X.XXXX, bytom Š. Č.. XXXX, XXX XX Š., 3. U. Š., nar. XX.X.XXXX, bytom Š. Č.. XXXX, XXX XX Š., všetci zastúpení: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovaným: 1. D. T., nar. XX.X.XXXX, bytom Š. Č.. XXX, XXX XX Š., 2. D. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. Č.. XXX, XXX XX Š., obaja zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Peter Wolf, s.r.o., so sídlom Šafárikova 1522, 924 01 Galanta, 3. Komunálna poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zast.: Advokátska kancelária Legal Cases s.r.o., so sídlom Alžbetínske námestie 328, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 36 720 097, o návrhu žalovaného v 3. rade na obnovu konania, takto

rozhodol:

Súd návrh na povolenie obnovy konania zamietal.

Žalobcovia v 1. až 3. rade majú právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Návrhom doručeným súdu 28.7.2016 žalovaný v 3. rade žiadal, aby súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8C/432/2013 z dôvodu uvedeného v § 228 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti § 397 písm. a) C.s.p.). Svoj návrh odôvodnil tým, že rozsudkom Krajského súdu v Trnave, č.k. 23Co/543/2014-278 z 28.9.2015 bol medzitýmnym rozsudok Okresného súdu Galanta, č.k. 8C/432/2013-160 z 10.6.2014, ktorým rozhodol, nárok žalobcov je daný voči žalovaným v 1., 2. a 3. rade, potvrdený. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo žalovanému v 3. rade doručené 3.12.2015. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k právnomu záveru, že pri zodpovednosti žalovanej v 3. rade je potrebné vychádzať zo zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „ZoPZP“). Súčasťou náhrady škody (ujmy) spôsobenej na zdraví sú nielen ujmy majetkovej povahy, ale aj nemajetkové ujmy na základe výslovného znenia zákona, napr. bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré sa odškodňujú v peniazoch. Aj v smerniciach Rady č. 72/166/EHS, č. 90/232/EHS, smernici č. 2000/26/ES sa hovorí, že členské štáty sú povinné prijať všetky primerané opatrenia zabezpečujúce, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel bola krytá poistením s cieľom ochrany poistených strán a potenciálnych obetí nehôd a aby akékoľvek škody a ujmy v oblasti povinného poistenia nezostali neuhradené. Súd vychádzajúci z uvedených smerníc EÚ ako aj z rozsudku Súdneho dvora ES sp. zn. C-22/12 z 24.10.2013 použitím eurokonformného výkladu pojmov „náhrada škody, škoda na zdraví“ dospel k záveru, že v rámci náhrady škody sa odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody, ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví. Voči uvedenému rozhodnutiu podala navrhovateľka odvolanie,

ktoré dôvodila nesprávnym právnym posúdením veci prvostupňovým spôsobom a nedostatočným odôvodnením.

2. Odvolací súd svojím rozhodnutím potvrdil vecnú správnosť rozhodnutia prvostupňového súdu. Vo svojom rozsudku citoval odlišné stanovisko JUDr. Rudolfa Čirča v konaní pred NS SR sp. zn. 4Cdo 168/2009, s ktorým sa odvolací súd stotožnil a z ktorého vyplýva, že ak by mal platiť výklad pojmu Škoda vychádzajúci z textu ZoPZP, resp. vychádzajúci z ustanovenia obč.zák. o zodpovednosti za škodu, ak by náhrada nemajetkovej ujmy pozostalým nemala byť predmetom poistného krytia, mohlo by to znamenať značné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za takúto nemajetkovú ujmu, ktoré by v individuálnych prípadoch mohlo viesť aj k finančnému bankrotu. Pri výklade pojmu Škoda pre účely ZoPZP treba vychádzať z chápania tohto pojmu komunitárnym právom. ZoPZP bol výsledkom transpozície smerníc EU. Komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú tak aj nemajetkovú ujmu. Odvolací súd tiež uviedol, že z rozsudku C22/12 vyplynulo, že členské štáty sú teda povinné pri určení, aká škoda bude krytá a aké budú podmienky povinného poistenia, brať na zreteľa pravidlá práva Únie. Súdný dvor spresňuje, že ujma na zdraví, ktorá musí byť podľa druhej smernice krytá, predstavuje akúkoľvek ujmu, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity. Aj z rozsudku C-277/12 vyplýva, že vnútroštátne právo umožňuje rodinným príslušníkom obete dopravnej nehody požadovať náhradu utrpenej nemajetkovej ujmy, náhrada tejto ujmy musí byť krytá povinným poistením motorového vozidla. Preto má odvolací súd za to, že s použitím eurokonformného výkladu pojmov náhrada škody, škoda na zdraví v ust. § 4 ods. 1,2, 4 a § 15 ZoPZP sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody. Takáto náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch preto spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia.

3. Ako prvostupňový, tak aj odvolací súd uplatnil princíp prednosti práva EU pred vnútroštátnym právom prostredníctvom priameho účinku smerníc EU voči žalovanému v 3. rade v rozpore s právom EÚ, čím sa dostal do rozporu s čl. 249 pododsek 3 Zmluvy o založení ES (aj s čl. 189 ods. 3 Zmluvy o založení EHS), a tiež do rozporu s § 4 ods. 2 a § 5 ods. 1 ZoPZP.

4. Dňa 31.03.2016 vydal v dovolacom konaní Najvyšší súd SR rozsudok, sp. zn. 3 Cdo 301/2012, v ktorom právoplatne vyriekol, že poisťovňa nie je pasívne legitimovaným subjektom v konaniach pozostalých po obetiach dopravných nehôd o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú usmrtením ich blízkej osoby pri dopravnej nehode. NS SR vo svojom rozsudku uviedol, že otázka pasívnej legitimácie poisťovne v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 a nasl. Obč. zák. za zásah do osobnostných práv pozostalých spôsobený usmrtením ich blízkej osoby pri dopravnej nehode a jej krytia z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle ZoPZP bola už v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu riešená a to uznesením z 20.4.2011 sp. zn. 4Cdo 168/2009. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva záver o nedostatku pasívnej legitimácie poisťovne S poukazom na výklad ustanovenia § 4 ods.2 písm. a) ZoPZP. Dovolací súd v posudzovanej veci nezistil dôvod na odklon od názoru vysloveného najvyšším súdom vo vyššie uvedenom rozhodnutí, ktorý považuje za opodstatnený aj v prejednávanej veci. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na pojmovú obsahovú odlišnosť inštitútov zodpovednosti za škodu a zodpovednosti za zásah do osobnostných práv v slovenskom vnútroštátnom práve a na str. 19 a nasl. svojho rozhodnutia podáva vyčerpávajúci výklad týchto právnych inštitútov. Dovolací súd v tomto konaní nevzhliadol dôvod na odlišný výklad § 4 ods. 2 písm. a) ZoPZP ani PO rozhodnutí SD rozsudkom C-22/12 vo veci Hassová.

5. Najvyšší súd SR svojím rozsudkom potvrdil neprekonanosť uznesenia NS SR z 20.4.2011 sp. zn. 4Cdo 168/2009. Potvrdil nemožnosť eurokonformného výkladu pojmu škoda, ktorým by došlo k výkladu § 4 ods. 2 písm. a) ZoPZP contra legem. Potvrdil nemožnosť priameho účinku smerníc EÚ voči fyzickým a právnickým osobám. Ich priamy účinok je uplatniteľný len vo vzťahu k štátu. Potvrdil, že rozsudok ESD vo veci Haasová uviedol, ako by mala úprava otázky náhrad povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel vo vnútroštátnom práve v súlade s komunitárnou úpravou vyzeráť. NS SR vo svojom rozsudku potvrdil, že z § 4 ods. 2 písm. a) ZoPZP vyplýva, že toto poistenie nepokrýva uvedený druh nemajetkovej ujmy, ale kryje iba škodu na zdraví, pričom škodu na zdraví a nároky spôsobené zásahom do osobnostných práv Občiansky zákonník striktné od seba odlišuje. Uvedený rozsudok bol Najvyšším súdom SR vydaný dňa 31.03.2016. Vzhľadom na túto skutočnosť žalovaná v 3. rade nemohla uvedené rozhodnutie bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. Vzhľadom na záväzný obsah dovolacieho rozhodnutia NS SR je žalovaná v 3. rade v oprávnenom presvedčení, že uvedený dôkaz môže prívodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie v tejto veci.

6. Žalovaná v 3. rade síce podala voči uvedeným rozsudkom dovolanie s odôvodnením, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. - žalovanej v 3. rade sa postupom sudu odňala možnosť konať pred súdom, avšak v dovolacom konaní sa súd nebude zaoberať so samotným hmotnoprávnym nárokom žalobcov voči poisťovni v súvislosti s procesnou legitimáciou žalovanej v 3. rade v tomto konaní ale predmetom dovolacieho konania bude riešenie otázky, či odôvodnenie rozsudkov spĺňa v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. náležitosti riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Riešenie hmotnoprávneho nároku žalobcov voči navrhovateľke je možné len v obnovenom konaní. Po povolení návrhu na obnovu konania zoberie žalovaná v 3. rade svoje podanie o dovolaní späť. Žalovaná v 3. rade sa o rozsudku NS SR dozvedela po jeho doručení obchodnej spoločnosti KOOOPERATIVA a.s., ktorá bola v uvedenom dovolacom konaní účastníkom konania a ktorej bol rozsudok doručený dňa 20.06.2016.

7. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k návrhu doručenom súdu 3.1.2017 navrhli, aby súd návrh na obnovu konania odmietol, resp. zamietol. Argumentácia žalovaného v 3. rade, ktorý sa domnieva, že sú dané predpoklady pre obnovu konania v zmysle § 397 písm. a) C.s.p., ktorými je existencia rozhodnutia NS SR zo dňa 31.3.2016, sp.zn. 3Cdo 301/2012 v inej veci, v ktorom bol vyslovený odlišný právny názor, je v celom rozsahu neopodstatnená a absurdná. Dôvodom pre obnovu konania v zmysle ustanovenia § 397 písm. a) C.s.p. môže byť výlučne neskoršie rozhodnutie príslušného orgánu, ktorý odchylnie rieši predbežnú otázku, ak išlo o prípad, v ktorom bol súd pri pôvodnom rozhodovaní viazaný rozhodnutím iného orgánu (§ 194 ods. 2 CSP), alebo o prípad, v ktorom súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z rozhodnutia vydaného skôr príslušným orgánom (R 2/1983). Rozhodnutie sa teda musí týkať prejudiciálnej otázky, ktorú súd pôvodne nebol oprávnený riešiť, pričom orgán, do ktorého právomoci jej posúdenie patri, rozhodol inak ako súdy v pôvodnom konaní. dňa 11.10.2016 bolo vydané uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 666/2016, ktorým Ústavný súd SR odmietol sťažnosť žalovaného v III. rade v inej (skutkovo obdobnej) veci ako zjavne neopodstatnenú. V rámci obiter dictum konštatoval vecnú správnosť úvah, ktoré boli základom právneho posúdenia aj v napadnutom konaní. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR neschválilo uverejnenie rozhodnutia NS SR 3 Cdo 301/2012 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Právna argumentácia žalovaného v III. rade vychádza z hrubej dezinterpretácie ustanovenia § 397 písm. a) CSP, pričom k otázke prípustnosti obnovy konania podľa tohto ustanovenia a k jeho výkladu žalobcovia poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.8.2011, sp. zn. 3 Cdo 98/2011: „Vecná nesprávnosť rozsudku, ktorého obnova sa navrhuje, nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 OSP.“; na judikáty R 105/1998: Právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom (Ústavným súdom, ministerstvom a pod.) než procesným súdom, ktorý prejednal vec v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilý dôvod obnovy konania.“ a Rcz 48/2000: „Okolnosť, že odôvodnenie nálezu Ústavného súdu zahrňuje posúdenie právnej otázky, ktorú odvolací súd posúdil v inej, skoršej veci inak, nečiní z nálezu rozhodnutie, ktoré by bolo dôvodom obnovy konania podľa ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) OSP.“, rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 25.1.2001, sp. zn. 20 Cdo 2948/2000 „Skutočnosť, že iný súd v inom konaní vyložil zákon odlišným spôsobom (posúdil vymedzenú právnu otázku inak), nemôže zapríčiniť povolenie obnovy konania.“. Neskoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v inom konaní, na ktoré žalovaný v III. rade odkazuje, rieši otázku pasívnej vecnej legitimácie odlišným spôsobom, ako súdy v namietanej právnej veci. Žalovaný v III. rade sa pravdepodobne domnieva, že dôvodom na obnovu konania môže byť akékoľvek neskoršie rozhodnutie, v ktorom bol obdobný skutok právne posúdený inak (v prospech strany navrhujúcej obnovu). Rozhodnutie, ktoré je založené iba na odlišnom právnom posúdení skutkovo obdobného prípadu, nemôže byť v žiadnom prípade dôvodom na obnovu konania. Ide totiž o parciálnu, výkladovú otázku, na základe ktorej súd vykonáva celkové právne posúdenie a ktoré je oprávnený riešiť výlučne v konaní o uplatnenom nároku. Tým, že žalovaný v III. rade odkazuje na právne posúdenie, ktoré vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 301/2012 a ktoré sa odlišuje od namietaného právneho posúdenia, iba poukazuje na možnosť iného (podľa jej názoru priaznivejšieho) právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní. Žalovaný v II. rade de facto namieta správnosť právneho posúdenia uplatneného nároku v pôvodnom konaní, a to odkazom na iné (odlišné) právne posúdenie. Z takejto námietky však nemožno abstrahovať dôvod pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP (R 48/2000). Ako už bolo vyššie uvedené, skutočnosť, že iný súd v inom konaní vyložil zákon odlišným spôsobom (posúdil vymedzenú právnu otázku inak), nezakladá prípustnosť obnovy konania (R 55/1956; rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 25.1.2001, sp. zn. 20 Cdo 2948/2000; R 48/2000; rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 15.8.1996, sp. zn. 2 Cdo 133/96). Navyše, v zmysle ustanovenia § 397 písm. a) CSP

sa musí neskoršie rozhodnutie týkať strán a predmetu pôvodného konania. Rozhodnutie NS SR 3 Cdo 301/2012 sa týka úplne inej veci, iných strán a iného predmetu konania.

8. Žalovaní v 1. a 2. rade sa k návrhu na obnovu konania vyjadrili prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 7.6.2017, kde žiadali, aby súd návrh zamietol. Právny zástupca uviedol, že tak okresný súd ako aj krajský súd v tejto veci vychádzali z rozšíreného výkladu pojmu náhrada škody, pričom v tomto prípade nejde o priamu aplikáciu smerníc, ale o výkladovú metodológiu. Aj po vydaní rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/301/2012 nižšie súdy vydali rozhodnutia, ktoré nie sú v zhode s argumentáciou žalovanej v 3. rade. V týchto rozhodnutiach bola vyslovená dôvodnosť nároku voči poisťovni.

9. Podľa § 397 C.s.p. proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak

- a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- c) bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní,
- d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením,
- e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo
- f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

10. Podľa § 399 C.s.p. žaloba na obnovu konania nie je prípustná proti rozhodnutiu, ktorého zmenu alebo zrušenie možno dosiahnuť inak.

11. Podľa § 400 C.s.p. žalobu na obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

12. Podľa § 403 ods. 1, 2 C.s.p. žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

13. Podľa § 411 C.s.p. rozsahom a dôvodmi žaloby na obnovu konania je súd viazaný.

14. Podľa § 414 C.s.p. ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

15. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu. Predstavuje výnimku zo zásady nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, a preto je prípustnosť tohto opravného prostriedku značne obmedzená. Právoplatné rozhodnutie súdu možno napadnúť obnovou konania len z taxatívne stanovených dôvodov a presne určenej lehote.

16. Žalovaný v 3. rade návrhom na obnovu konania doručeným súdu 28.7.2016 napadol rozsudok Okresného súdu Galanta z 10.6.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava z 28.9.2015, ktorý bol žalovanému v 3. rade doručený 3.12.2015. Ako dôvod obnovy žalovaný v 3. rade označil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.3.2016, sp. zn. 3Cdo 301/2012, o ktorom sa žalovaný v 3. rade dozvedel po jeho doručení spoločnosti KOOOPERATIVA a.s. dňa 20.6.2016. Návrh na povolenie obnovy konania tak bol súdu doručený v zákonom stanovenej lehote troch mesiacov, odkedy sa žalovaný v 3. rade o tvrdenom dôvode obnovy konania dozvedel a troch rokov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Napadnutými rozsudkami bol žalovaný v 3. rade zaviazaný na plnenie, preto je splnená aj podmienka uvedená v § 400 C.s.p..

17. Súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť rozdiel medzi obnovou konania a dovolaním ako mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Dovolanie totiž slúži na odstránenie chýb v právnom posúdení veci, na rozdiel od obnovy konania, ktorá je prostriedkom nápravy súdneho rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení. Žalovaný v 3. rade návrh na obnovu konania odôvodnil ustanovením § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. (v súčasnosti §397 písm. a/ C.s.p.). Za dôvod pre obnovu konania pritom považuje súdne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v inom spore, v ktorom bola riešená obdobná vec, a v ktorom najvyšší súd odlišne posúdil otázku pasívnej legitímácie žalovaného v 3. rade v konaniach pozostalých po obetiach dopravných nehôd o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú usmrtením ich blízkej osoby pri dopravnej nehode.

18. Tak Okresný súd Galanta v rozsudku č.k. 8C/432/2013 - 160 z 10.6.2014 ako aj Krajský súd v Trnave v rozsudku č.k. 23Co/543/2014 - 278 z 28.9.2015 vyslovili svoje právne názory vychádzajúc z úvah a právneho hodnotenia skutkovej situácie. Je pravdou, že najvyšší súd vyslovil v uvedenom rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/301/2012 z 31.3.2016 (teda vydanom po právoplatnosti napadnutých rozsudkov) odlišný právny názor, avšak okolnosť, že v inom konaní (skutkovo i právne obdobnom) dospel najvyšší súd k opačnému právnenému záveru, nezakladá prípustnosť obnovy konania, pretože ide o odlišné právne posúdenie veci, ktoré v rámci obnovy konania nemožno riešiť (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 161/2012 z 31.5.2012).

19. Záver, že neskôr prijaté rozhodnutie v inej právnej veci samo o sebe nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania, bol už v minulosti prijatý v stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČSR z 8.9.1982 pod R 2/1983 (na ktoré odkazovali aj žalobcovia) a súdna prax aj v súčasnosti z neho vychádza (napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR 29Cdo/269/08 z 31.1.2008, 32Cdo/540/11 z 27.10.2011, 20Cdo 328/209). Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu ČR, ktorý zreteľne deklaroval, že zmena právneho názoru nemôže byť podkladom pre obnovu konania vo veci právoplatne skončenej (napr. uznesenie Ústavného súdu II. ÚS 111/98 zo 7.5.1998, IV. ÚS 410/00 z 2.10.2000).

20. Z uvedených rozhodnutí vyplýva aj to, že relevantnými rozhodnutia v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p./§397 písm. a) C.s.p. zákonodarcu mienil tie, ak súd v pôvodnom konaní vyriešil predbežnú otázku odchylnu než o nej rozhodol príslušný orgán, alebo išlo o prípad, ak súd bol viazaný rozhodnutím podľa § 135 ods. 1, 2 O.s.p./§193 C.s.p. alebo z neho vychádzal a neskôr príslušný orgán vyriešil rovnaké skutkové okolnosti inak. Záver o tom, že skutočnosť, že iný súd v inom konaní posúdil vymedzenú (rovnakú) právnu otázku inak, nemôže zapríčiniť povolenie obnovy konania, je logický, keďže existuje množstvo právoplatne rozhodnutých vecí s rozdielnym právnym posúdením a ak by sa takéto súdne rozhodnutie malo považovať za dôvod pre obnovu konania, nepochybne by došlo k narušeniu princípu právnej istoty. Judikatúra teda jasne uvádza, že v zmysle § 397 písm. a) C.s.p. musí ísť o rozhodnutie, ktoré s vecou vecne a personálne súvisí (viď uznesenie KS Prešov č.k. 13Co/229/2015 z 9.3.2016).

21. To, že po právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/543/2014 z 28.9.2015, vydal Najvyšší súd SR rozhodnutie, v ktorom v inej, hoci skutkovo i právne obdobnej, veci vyslovil odlišný právny názor, na povolenie obnovy konania nestačí. Nakoľko súd dospel k záveru, že dôvod pre obnovu konania nie je daný, návrh na povolenie obnovy konania zamietol.

22. Podľa § 409 C.s.p. na konanie o žalobe na obnovu konania sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie.

23. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

24. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. Žalobcom v 1. až 3. rade ako strane, ktorá mala v konaní o povolenie obnovy konania plný úspech súd priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Galanta.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. V odvolaní sa popri uvedených všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa z.č. 233/95 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.